

ριστόν χαρτί, σάν τ' άλλα, και όχι μαζί με τ'ό γραμμαξ') Ναυτικά της Αθήνου (σε συγγαίρω, και εις άνωτέρα') Στεναγμόν του 'Ανέμου (θα δημοσιευθών πολύ γρήγορα) Μπασουέ (έχει καλώς: μά από πού άλλοι εμπροει να κατάγετα ένα Συριανάκι;) Θαλασσοπούλι του Στάλου (χαίρω που έγεινε καλά: ευχαριστώ δια την φροντίδα) Θιακόν Μετανάστην (έχει καλώς) Λυδιάν Λίθον (καλόν και τό 9, αλλά ευχομαι του χρόνου να πάρης 10' δσον δια να σου συστήσω γαλλικόν βιβλίον, πρέπει να γνωρίζω τας δυναμεις σου εις την γλώσσαν) Ποιμενίδα του 'Ολύμπου (χαίρω που έγεινε καλά κ' ευχομαι να σε δυναμώσῃ άκομη ή άλλαγή του άέρος: γράφε μου συχνά βιβλίον έστειλα') Λορελάι (έστειλα καλό ταξέδι: μη με ξεχάης και από εκεί') Τροπαιούχον 'Ελλάδα (έστειλα) ευχαριστώ πολύ τον Σύλλογον σας δια τό νέον έσπαθωμά') Κεκριμμένον Θησαυρόν (έστειλα: θα κερδίσης όποτε κληρωθής) 'Αχαϊκόν 'Αστέρα (έστειλα εκ νέου). 'Ελληνοπούλιαν (σε συγγαίρω: ναι, δια τας θειας του Ραούλ θα μάθωμεν παρακάτω) Αιματομένο Σίφος (έγεινε λάθος: τό άλλο ακατόρθωτον) Ροιμελιωτάκι (ναι, εις τούς έβδομαδιους Διαγωνισμούς, και οι στέλλοντες μίαν μόνον λύσιν, θεωρούνται λυταί) Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν (έστειλα). Τέλλον 'Αγοραν (τό πιστεύω άδιστάκτως) Σοφόν του Μέλλοντος (σε συγγαίρω δια τό άριστα) 'Ελευθερωτήν (έλαδα, ευχαριστώ) Μανιατοπούλιαν (έλαδα, ευχαριστώ) 'Απόγονον 'Ηρώων (χαίρω πολύ: να μου γράψης λοιπόν τακτικά) Σκλαβωμένον 'Ελληνα (δέν ένδιαφέρομαι δι' αυτά που δημοσιεύονται άλλου, ούτε ό κύκλος μας τ'α ξεύρει) Νικητήν (βραβείον έστειλα) Βράχον του Ζαλόγγου (τόμους έστειλα) 'Ονειροπόλον της Δόξης (ό κ. Π. σου άπήντησαν ιδιαίτερος) Κανόνι του 'Αβέρωφ κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 30ην Ιουνίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1898)
 Τόμοι 9 (οι έξής: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, δια τό 'Εσωτερικόν και 1,30 δια τό 'Εξωτερικόν.
 Τόμοι 10 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.
 (Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος, 13ος έξηνηλήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)
 Τόμοι 5: τῶν ετών 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὄν έκαστος τιμᾶται: 'Αδέτος φρ. 3—Χρυσῶδ. φρ. 6. Δια τας Επαρχ. αδέτος 3,50, χρυσ. 6.50 Δια τό 'Εξωτερ. » 4.— » 7.—
 Τόμοι 7: τῶν ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὄν έκαστος τιμᾶται ελεύθερος ταχ. τελῶν: 'Αδέτος φρ. 7—Χρυσῶδτος φρ. 10.
 Τόμοι 9: τῶν ετών 1906 ἕως 1914, ὄν έκαστος τιμᾶται: 'Αδέτος φρ. 8—Χρυσῶδτος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 150οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ιουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Αὐγούστου ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιεῦθῃ.

374. Ἀπροσδόκητον
 Τὶ ἔκαμεν ὁ Τακὸβ ἀφοῦ συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του; 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Π.

375. Δεξιόγριφος
 Δένδρον ὄρατον, ὑψηλόν, Με μετοχὴν ἐνώνω Κ' ἓνα ρωμαῖον στρατηγόν Ἐσθῆς σου φανερώνω. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Φραίας Γαλατίας

376. Λογοπαικτικὸς Στοιχείογριφος
 'Ἐνος ποιητοῦ Λατινοῦ 'Ο λαϊμὸς ἂν ἀλλάξθῃ, — Μὰ αὐτὸ δὲν ἐνε θάυμα; — Πάλι ὁ ἔδιος θὰ βρεθῇ. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Περαχτῆς Νεραϊδοῦλας

377. Ἀναγραμματισμός.
 Κάτοικον ἀρχαίας χώρας Ἀναγραμματιστῶν Καὶ κραυγὴν πτηνοῦ ἀγρίου Ὅπως σχηματίζω. 'Εστάλη ὑπὸ Βασιλείου Γ. Πουλοπούλου

377. Τρίγωνον.
 * * * * = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
 * * * * = Ὀμηρικὸς ἦρωας.
 * * * * = Φωτιστικόν.
 * * * * = Ἀνωνομία.
 * * * * = Σύμφωνον.
 Καὶ καθέτωσ τὰ ἴδια. 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

378-382. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστου τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
γέλωσ, Δῶρος, Ἴος, ὄμμα, πόσος.
 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαζομένου Λαβάρου

383. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ἀσθήρ.
 2 1 6 7 1 = Θήριον.
 3 4 5 1 7 8 9 = Πτηνόν.
 4 2 3 4 7 6 1 = Ἀυτοκράτειρα.
 5 6 3 4 = Πόλις.
 6 8 2 7 6 8 9 = Μῆν.
 7 4 8 9 = Ἐπιθετον.
 8 7 1 3 5 8 9 = Ζῶον.
 9 2 5 8 9 = Νῆσος.
 'Εστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Αἰήνου

384. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πόλιν τῆς Ἰταλίας:

1, Εἶδος σαύρας, πορτομωίδου δια κάποιαν τῆς ἰδιότητα. 2, Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Νῆσος τοῦ Ἴονίου. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ποταμὸς. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
 'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ 'Ελλησπόντου

385. Φωνηεντόπιστον
 κ - * * - μ - κδδν - τ - τ - Μλτδ - τρην
 'Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτονόμου 'Ησιλίου

386. Γρίφος

μ'	τι			
ε	τι	τι		
ε	τ	τι	χ'	1
ε	τ	τι	τι	
ε	ε	τι		

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ελπιδοφόρου Κουανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18
 219. Κάρπαθος (Κάρ, πάθος).—220. Περσικός (περ, σὺ, Κῶς).—221. Ὅβις-δφίς.
 222. ΕΡΑ τῆς τύχης. (Κατὰ τῆς τύχης.)
 ΔΙΜΗΝ σήλας ἐκ τῶν ἄνω και ἐξ ἀριστερῶν.)
 ΔΗΜΗΤΡΑ
 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ —224-228. Δια τοῦ Θ: νόθος, θρόνος, θάλλω, θόλος, ἔθος.—229. ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ (ράπττης, Ἀρης, Ξηρά, ἴλη, τρία, Ἑλλη, λέξις. Ἡρα, Σάρα.)—230. 1, ΘΗσείδ: 2, ΝΕάπολις: 3, ΣΑπρῶ: 4, ΒΑΡσελώνη. ΘΝ-ΣΒ (Θεὸν σέβου) ΗΕ-ΑΑ (Μηδὲν ἄγαν).—231. Νῦν ἀπολύεις τὸν θοῦλον σου, δέσποτα.—232. Ὅ, τι μάθεις νέος δὲν τ' ἀφίνεις γέρος. (δτι μαθ' εἰς νέος-δεν-ταρῆν εἰς γερ-ὄς.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Ἰουνίου

- ΑΘΗΝΩΝ. Αἰκατερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Μικροσκοπικὸς Ὑπαξιωματικὸς, Ἐθνοποικὸς Πόλιμος, Γ. Χάλαρης, Παν. Α. Σχίζας, Κεκριμμένον Θησαυρὸς, Ἐμ. Κ. Οικονομίδης, Γ. Π. Κατράμης, Δόξα τοῦ 'Ελληνομαιου Δημ. Σ. Πετροπούλου, 'Ελληνοπούλα, Κοῦλα Α. Κονταρίνη, Πολ. Γ. Κατσηγιαννάκης, Ασηκὴ Περιστέρα, Αὐγ. Αεονάρδος, Χαε. Π. Τσονόπουλος, Κ. Π. Μπαρόνης.
 ΑΙΔΗΨΟΥ. Κωνστ. Ι. Παυλόπου.
 ΒΟΛΟΥ. Φραγ. Σαμαράς.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ζακυνθινάκι.
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Αλαπάκης, Ἀνδισημένη Ἀμυδαλία.
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Καλ. Α. Μουστάκας.
 ΙΘΑΚΗΣ. Ἰουλία Ν. Μεροκάτη.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Δ. Μαντζίλας, Δημ. Μ. Παπαδόπουλος, Δημ. Σπ. Θεμελῆς, Γ. Δ. Αἰμῶς, Μχ. Ι. Φίλιος, Γ. Ἀχ. Βαβαρέτος, Ἀθ. Ν. Τζορτζής, Ευφροσύνη Β. Κούγινα.
 ΚΑΒΑΛΑΣ. Στανος. Β. Ἀντιούλας.
 ΚΑΛΑΜΩΝ. Σπ. Γ. Γεωργιάδης, Μεσσηνιακὴ Ἀκκὴ.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεώργ. Ι. Παπῆρης, Παναγ. Δασκγολας.
 ΛΑΜΙΑΣ. Κωνστ. Χρ. Ἐλασσόνας.
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ. Αφροσύνης Βασιλείου.
 ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ἀναστασία Ἀδ. Τσαμπελάκη, Ἀντωνία Σ. Βουτινῆ, Γ. Κουκοῦλας, Ν. Λαμασηνός, Φρ. Κασάος, Ν. Π. Κατσούλης, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ν. Κουτουμένος, Φιφικὸς Μαροῦδῆς, Στυλ. Ι. Γαλανός, Γ. Αουμπόπουλος, Νικητὰς Κ. Δουγὰς, Αἰκ. Δ. Λοιδωρικη.
 ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ. Δημ. Φ. Χαραλάμπους.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Ἀντ. Ν. Παβέλλας.
 ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Α. Ν. Βασιλειάδης.
 ΠΑΤΡΩΝ. Γιάννος Π. Νικολόπουλος, Αέων.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Μιλτ. Ἀντ. Ἀντωνιάδης, Δημ. Δεδίτσης, Ἀχιλ. Αεωντακιανόσος, Δημ. Γρ. Κυριακόπουλος, Ι. Μιχαλάκος.
 ΠΡΕΒΕΖΗΣ. Παπάκι.
 ΣΠΕΤΣΩΝ. Ψάρι τῆς Ξηρᾶς.
 ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Δημ. Α. Μεταξᾶς.
 ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνοτιέθω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα και ἐληφῶθησαν οἱ έξής δύο: ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΤΖΩΡΤΖΗΣ ἐν Ἴωνίνους και ΑΧΙΛΛΑΕΥΣ ΛΕΩΝΤΑΚΙΑΝΑΚΟΣ ἐν Περαστὶ οἱ ὅποιοι ἐνογράφησαν δια τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡτῶ δι' ἀνταλλαγῆς γραμματόσημα Σάμου, Ἰακρίας, Μυτιλήνης, Κρήτης Ἠπείρου. —Δεσποίνης Ρόζα Ἀλεξάνδρου Οικονόμου, Χαλκίς.
 Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα διαφόρων ἐθνικοτήτων, και περὶ μουσικῆς διάφορα μεταπαντός φιλομούσου. Διεύθυνσις: Βαρκούλιαν Παμμίσσου, Μεσσήνη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψημοῦς και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον και χερσημῶτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ
Ἐτησίαι . . . . . φρ. 8.—	Ἐτησίαι . . . . . φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος . . . . . 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1915

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον
 Ἐτος 37ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—'Α, ἔτσι εἶνε; Δέν παίρνουν τὰ πορτραῖτα μου; Πολύ καλά! Ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω!

—Τί; ἠρώτησεν ὁ ἱησοῦιτης ἀνήσυχος πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ μικροῦ.
 —Θὰ τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάζω!

—Ὅτι τὰ κάμω νὰ τοὺς μοιάζω! ἀπεκρίθη ὁ Ραούλ. Κυττάξτε' ἐδῶ! Καὶ ἀρπάξεν ἓνα μολύβι, ἐπήγγεν ἑστια εἰς τὸν τοῖχον και ἐστάθη πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ κ. Πρωτάνεως. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὸν ἐκώτταξε μίαν στιγμὴν ὡς νὰ τὸν ἐπροκάλει, ἐσήκωσε τὸ μολύβι: του και ἤρρισε νὰ τὸν στολίσῃ μ' ἓνα ζευγάρι αὐτὰ γαϊδουρινὰ, τὰ ὁποῖα, ἐντὸς ὀλίγου, ἠλλοίωσαν τὸ πρόσωπόν του καμικιώτατα.

Βλέπων αὐτὴν τὴν ἱερουλίαν, αὐτὸ τὸ ἐγκλίμα καθοσιώσεως, ὁ ἱησοῦιτης ὕψωσε τὰς χεῖρας φωνάζων:
 —Τρελλόθηρες!.. Μὴ λ. (*) Μά.

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 246.

μη καταστρέφης ἔτσι τῆς εἰκόνης σου!.. Σὲ παρακαλῶ!..

'Αλλ' εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίση. Ὁ Ραούλ μανιώδης, ἀκράτητος, ἔτρεψεν ἀπὸ εἰκόνης εἰς εἰκόνα, και με ἀσφαλες, ἐκδικητικὸν χέρι, ἐπήρξαε κάθε πρότωπον με τὸ ζευγὸς τῶν ὑβριστικῶν αὐτιῶν.

Τὰ ἐποίκιλλε μάλιστα, ἀναλόγως τῆς φυσιογνωμίας ἐκάστου. Ἐδῶ ἔβαλεν αὐτὰ ὄρθια, ἐκεῖ αὐτὰ καταβασμένα, εἰς αὐτὸν μεγάλα, εἰς ἐκείνον μικρότερα ἢ ἀνισα. Καὶ ὅλα ἐταίριαζαν θαυμάσια με τὴν ἔκφρασιν ἐκάστης φυσιογνωμίας.

Εἰς διάστημα μισῆς ὥρας, εἶχε τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ δυστυχῆς ἀββάς, πεσμένος εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐκώτταξεν ἐνεδὸς τὰς σεδασμίας ἐκείνας μορφᾶς, γελοιοποιημένας αὐτῶ και βεβηλωμένας.

—Και τί θὰ τὰ κάμης τῶρ' αὐτὰ; ἠρώτησε τὸν Ραούλ.

—Ὅ, τι θέλω! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ζωγράφος ὡς νὰ εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν, εἶνε δικαί μου και θὰ τὰ χρησιμοποίησω.
 —Πῶς;
 —Ἐλάτε τὸ βράδυ, εἰς ἐν-νιά, ἐπὶ ξενοδοχεῖο, και θὰ ἰδῆτε. Μὴ λείψετε! Θὰ γελάσω με πολύ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΟΥ ΧΑΛΑ ΚΟΣΜΟΝ

Σιάνδαλον εἰς τὴν Κορδόβαν

Τὸ ξενοδοχεῖον Σάν-Μαρτέν, εἰς τὴν Κορδόβαν, εἶνε εἶδος λέσχης, ἐντετυκτηρίου, ὅπου παρελαύνουν τὸ βράδυ αἱ καλλίτεροι οἰκογένειαι τῆς πόλεως.
 Κ' αἱ κυρίαὶ ἀκούη, πού σπανίως ἐμφανίζονται εἰς δημόσια μέρη, πηγαίνουν ἐκεῖ ἀβόδως,

(*) Ἰδὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου σελίς 246.

«Ὅριστε! εἶπεν ἀπλῶς εἰς τὸν Ραούλ...» (Σελ. 255, στ. α'.)

τὸ καλοκαίρι, νὰ πάρουν τὸ παγωτόν των εἰς τὸ πάτιο τοῦ ξενοδοχεῖου ἐνῶ οἱ ἄνδρες των παίζουν μπιλιάρδο ἢ χαρτιά εἰς τὰς παραπλεύρους αἰθούσας.

Χάρις εἰς τὴν συνθήσειον αὐτὴν, τὸ Σάν-Μαρτέν συγγάζεται μέχρι τῆς ἐδεκάτης ἀπὸ ὅλην τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ τόπου και ἀπὸ τοὺς φοιτητάς.

Καὶ ὁ Ραούλ, πού τὸ ἤξευρεν αὐτὸ, ἐσοφίσθη, δια νὰ ἐκδικηθῇ τὸν πρῶταν και τοὺς καθηγητάς, ἓνα μέσον ἀληθινὰ εὐφές.

Εἰς τὰς ἐνέσας, τὴν ὥραν πού ἐφθάναν οἱ πρῶτοι ἐπισκέπται, εἰσήλθε και αὐτὸς εἰς τὸ πάτιο, κρατῶν τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμάτω σχέδια και ἓνα κουτάκι με πυναίξες.

Εἰς ὀλίγα λεπτά, ἐκάρφωσε και τὰ δώδεκα πορτραῖτα εἰς τὸν τοῖχον (*) και καθῆσας ἀπέναντι, εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐπερίμενε τὸ ἀποτελεσμα τῆς τελεμνήσεως αὐτῆς πράξεως.

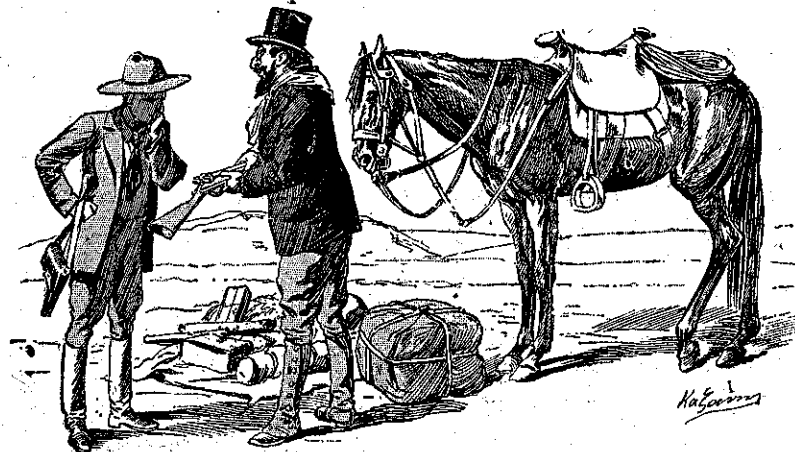
Δέν ἐπερίμενε και πολύ. Οἱ πρῶτοι

πού εισήλθον εις τὸ ξενοδοχείον, ἐσταμάτησαν φυσικὰ πρὸ τῶν εἰκόνων καὶ ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τοὺς εἰκονιζομένους. Βλέποντες δὲ τὰ γαϊδουρινὰ αὐτὰ πού τοὺς ἐστόλιζαν, ἄλλοι ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ ἄλλοι νὰ θυμῶνουν...

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐσχηματίσθη ἐκεῖ ἕνας μέγας ὄμιλος θεατῶν. Συναζή-

ναίτες, δύο μεγαλέμποροι τῆς Κορδοβίας, ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τοῦ πελάτας, ἐπενήθισαν.

—Διατί, κύριε διευθυντὰ, τὸν ἠρώτησαν, θὰ μᾶς στερήσετε τῆς διασκευασίας νὰ βλέπωμε αὐτὰς τὰς γελοιογραφίας, πού εἶνε πραγματικῶς ἀστείωτατα; Καλὲ, ἀφίστε τες ἐκεῖ πού εἶνε!

«Δὲν ἤμπορασε νάντισταθῆ εἰς τὸν ἔμπορον...» (Σελ. 255, στ. β΄.)

ταυ, ἐγελοῦσαν, ἐφώναζαν τὰ ὀνόματα τῶν καθηγητῶν, ἐνθ' ὁ Ραούλ, παρακολουθῶν αὐτὴν τὴν σκηνὴν ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του, διεσκέδαζεν ὑπερβολικὰ.

Δύο τρεῖς Κορδοβαιοὶ, τῶν ὁποίων ἐπληρώθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία, ἐπεχειρήσαν τότε νὰ ποσπᾶσουν τὰς σκανδαλώδεις εἰκόνας· ἄλλοι ὅμως, μ' εὐρύτερας ἰδέας, ἀντεστάθησαν. Ἐπηκολούθησε φιλονεικία, ἀπειλοῦσα νὰ μεταβληθῆ εἰς συμπλοκὴν, ὅταν ἔξαφνα ἔγινε αἰγὴ μεγάλη.

Ἐνας ἄνθρωπος εἰσήλθε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐστράφησαν ἀμέσως ὅλα τὰ βλέμματα. Ὁ Ραούλ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν Ἀργεντινὸν μὲ τὸ κοπτερόν πρόσωπον, τὸν ταμίαν τοῦ Πανεπιστημίου. Καὶ ἐνθυμηθεὶς τὴν μυστικὴν συνομιλίαν πού ἔκαμε τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸν πρότταν, συνεκεία τῆς ὁποίας μεταβλήθη ἀμέσως ἡ γνώμη καὶ ἡ στάσις τῶν κριτῶν, ἔχαρη ὑπερβολικὰ πού θὰ ἔβλεπε καὶ αὐτὸς τὰ γελοιοποιημένα πορτραῖτα.

Πραγματικῶς, μὲ ὄλην τὴν προσπάθειαν, πού κατέβαλλεν ὁ κ. ταμίαις διὰ νὰ φανῆ ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς πρὸ τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης, τὸ πλῆθος ἀντελαμβάνετο τὴν ἐργίην του, τὴν λύσσαν του, κ' ἐγελοῦσε περισσότερον.

Τέλος ὁ κ. ταμίαις τοῦ Πανεπιστημίου διέκρινεν ἐκεῖ-κάπου τὸν διευθυντὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε σιγὰ καὶ ἡσυχᾶ:

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ σηκώσετε ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως αὐτὰς τῆς μουντζούρες; Ὁ διευθυντὴς ἠθέλησε νὰ ἀπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν. Ἀλλὰ τὴν στείγην πού ἤρχισε νὰ δγάξῃ μόνος του τῆς πυ-

—Ὁ διευθυντὴς ἔμεινε ἀναποφάσιτος, μὴ γνωρίζων πλέον ποῖον νὰκούσῃ. Ἀφ' ἐνός ἐφοδεῖτο τὴν μεγάλην ἐπιρροὴν τοῦ κ. Ταμίου, ἀφ' ἐτέρου δὲν ἤθελε νὰ διασαρστήσῃ πλουσίους πελάτας του.

Τότε ὁ Ταμίαις εἶδε τὸν Ραούλ καθήμενον ἠσώχως εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ πλησιάσας, τῷ εἶπε γαλλιστὶ καὶ χαμηλοφώνως:

—Σᾶς διατάσσω νὰ σηκώσετε ἀμέσως αὐτὰ τὰ πορτραῖτα.

—Γιατί; ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς. Δικὰ μου εἶνε, τὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

—Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Ταμίαις. Ἀνῆλθον εἰς ἐμὰς πού τὰ παραγγείλαμε.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν τὰ θέλετε.

—Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε;

—Ὁ πάτερ· Ἰωσήφ.

—Σᾶς γέλασε! Τὰ κρατοῦμε καὶ σᾶς τὰ πληρώνουμε!

Δημοπρασία

Διπλοῦσης αὐτῆς τῆς συνομιλίας, μερικὸι περιέρχοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἱ δύο μεγαλέμποροι, εἶχον πλησιάσῃ καὶ τὴν ἴκουν. Τότε ὁ ἕνας, διὰ νὰ σταυρωθῆ, ἐπενέβη λέγων:

—Ἄ, μάλιστα, ἂν ἀγοράζετε αὐτὰς τῆς εἰκόνας, μπορεῖτε νὰ τῆς σηκώσετε. Ἄν δὲν τῆς ἀγοράζετε ὅμως, ἐννοοῦμεν νὰ μείνουν ἐδῶ.

—Μὰ ἀφοῦ εἶπα εἰς τὸ παιδί πού τῆς ἐξωγράφισε, ὅτι τῆς πληρώνουμε; ἀπεκρίθη ὁ Ταμίαις.

—Ἀλήθεια; ἠρώτησε τότε τὸν Ραούλ ὁ μεγαλέμπορος· θέλεις νὰ πωλήσῃς

αὐτὰς τῆς εἰκόνας πού κάρφωσες ἐκεῖ; —Ἄν εὖρω καλὴ τιμὴ, ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς.

—Πολὺ καλὰ λοιπόν, θὰ τῆς θγάλωμε εἰς τὸ ρεμάτε.

Ὁ Ραούλ δὲν ἤξευρεν αὐτὴν τὴν λέξιν. Τὴν ἐνόησεν ὅμως, ὅταν εἶδε τὸν Κορδοβαῖον νὰναβαίνειν εἰς μίαν καρέκλαν καὶ νὰ φωνάζῃ, δείχνων τὴν πρώτην εἰκόνα μὲ τὸ μπαστοῦνι του:

—Σὲ θάντε πᾶρ τσίνοκο πέζος! ντί-ἐξ πέζος!.. θέντε!.. θέντε!.. θέντε!.. θέντε! (Δηλαδή: Αὐτὸ πωλήτωι γιὰ πέντε πέζος!.. δέκα πέζος! εἴκοσι!.. εἴκοσι! εἴκοσι!)

—Τριάντα! ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μεγαλέμπορος.

—Σαράντα! ἐφώνησε μία κυρία. Κεῖ εἰ ἀριθμοὶ ἐπιπτον βροχηδόν.

Ὁ Ταμίαις τοῦ Πανεπιστημίου, ἐπιθυμῶν νὰ μὴ διασαροῦν εἰς τὴν πόλιν τὰ πορτραῖτα πού ἐσατύριζαν τοὺς κ. κ. καθηγητὰς, προσέφερε πάντοτε τὰ περισσότερα. Καὶ τὰ τέσσαρα πρῶτα κατακυρώθησαν εἰς αὐτόν. Τὰ ἐξεκάρφωσαν ἀμέσως καὶ τὰ παρέδωσαν εἰς τὸν κ. Ταμίαιν, ὁ ὁποῖος τὰ ἔστειλεν εἰς τὸ σπίτι του μ' ἕνα ὑπρέτην.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξηκολούθησεν ἡ παράδοξις αὐτῆς δημοπρασίας. Τὸ πλῆθος τῶν περιέρχων εἶχεν αὐτήσῃ κ' αἱ εἰκόνας ἐπωλοῦντο εἰς μεγάλας τιμὰς. Ἐνθὺ δὲ ὁ Ραούλ παρηκολούθει εὐχαριστημένως τὴν δημοπρασίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι δὲν ἐννοοῦτε καλὰ τὴν γλώσσαν, ἀπεσπᾶσθη ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλῆθος ὁ πανταχοῦ παρὼν προστατῆς του, τὸν ἐπλησίασε χαρούμενος καὶ τῷ εἶπε:

—Ἐσκασα! χαίρω ὅμως, γιατί ἔκαμα τὸν ἐσνιὸρ Μενδές νὰ λυστάξῃ.

Ὁ Ραούλ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ πάτερ· Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπῆρε, τὰ ἐμέτρησε, τὰ ἐτόλιξε καὶ, παραδίδων αὐτὰ εἰς τὸν προστατευόμενόν του, τῷ εἶπε:

—Εἶνε τρεῖς χιλιάδες φράγκα, παιδί μου! Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι ξέρεις νὰ κἀνης τῆς δουλειῆς σου καλὰ.

«Τρεῖς χιλιάδες φράγκα; ἐσολογίσθη ὁ Ραούλ. Ἐκέρδιθα τρεῖς χιλιάδες;... Μὰ τότε εἶμαι πλούσιος! πλούσιος!..»

Ἐκᾶθῃσαν καὶ οἱ τρεῖς, νὰ πιοῦν μίαν μπουτζίλιαν συμπάνκα, τὴν ὁποίαν, κατὰ σύστασιν τοῦ ἀββά, προσέφεραν ὁ Ραούλ ὅπῃ τὰ κέρδη εἰς τὸν εὐεργέτην του μεγαλέμπορον. Καὶ τὴν ὥραν πού ἐχωρίζοντο, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ὄψιμος τύφισ, ὁ μικρὸς ζωγράφος εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ πάτερ Ἰωσήφ:

—Αἰδεσμηώτατε, ἂν ἰδῆτε τὸν κ. Ταμίαιν, πῆτέ του ὅτι, ἂν θελή, μπορῶ νὰ σβύσω τὰ γαϊδουρινὰ αὐτὰ.

«Ὁ δὸν Κάρλος τὸν διέκοψε...»

—Πονηρὸς πού εἶσαι! κατέφαρος!..

—Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ.

—Γιατί μ' ἕνα συμπᾶρο σκοτώνεις δύο τρυφῶνιά! τῷ ἐξήγησεν ὁ ἀγαθὸς ἀββάς.

«Ὅχι μόνον ἐκδικεῖσαι τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ καὶ πωλεῖς τὰς εἰκόνας σου εἰς μεγαλύτεραν τιμὴν ἀπὸ ἐκείνην πού θὰ σοῦ ἐπλήρωνεν αὐτὸ.

—Ἄλλῃθιαι; ἠρώτησε τότε τὸν Ραούλ ὁ μεγαλέμπορος· θέλεις νὰ πωλήσῃς

—Καὶ ποῖος πταίει; ἔκαμεν ὁ Ραούλ.

—Πταίει ὁ Ταμίαις, ὁ ἐσνιὸρ Μενδές, ἐξηκολούθησεν ὁ πάτερ Ἰωσήφ. Αὐτὸ, ἀπὸ φόβου μὴ ζητήσῃς πολλὰ, συνεβούλευσε τὸν κ. Πρότταν νὰ μὴ ἐπαινῆ τὸσον τὰς εἰκόνας σου, ἀλλὰ νὰ προσποιητῆται ἀπεναντίας ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσουν καὶ ὅτι δὲν τὰς θέλει. Ἔτσι ἤλπιζαν ὅτι θὰ τοὺς τῆς εἶνε χάρισμα, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἀλλὰ εἶσαι πονηρὸς ἐσὺ, μικρὲ Γάλλε!

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ δημοπρασία ἐξηκολούθει. Ὁ μεγαλέμπορος, ἀπὸ τῆς φωνῆς, εἶχε θραχινιάσῃ. Ἀλλ' ἔμεινε ἀκόμη καὶ ἡ τελευταία εἰκὼν, τὸ πορτραῖτο τοῦ κ. Πρωτάνεως. Αὐτὸ ἔφθασε νὰ πωληθῆ διακόσια ὀγδόντα πιάστρα καὶ κατακυρώθη, ὅπως καὶ τᾶλλα, εἰς τὸν κ. Ταμίαιν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐτελείωσεν! Ὁ μεγαλέμπορος, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ κήρυκος, ἐπλησίασε μετ' ὀλίγων τὸν Ραούλ, κρατῶν ἕνα δίσκον γεμάτον νομίσματα καὶ χαρτονομίσματα.

—Ὅριστε! εἶπεν ἄπλως εἰς τὸν μικρόν. Εἶνε παραπάνω ἀπὸ χίλια πεντακόσια πιάστρα!

Καὶ σκυρπίζων τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του, προσέθεσε:

—Ἔσκασα! χαίρω ὅμως, γιατί ἔκαμα τὸν ἐσνιὸρ Μενδές νὰ λυστάξῃ.

Ὁ Ραούλ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐγγίσῃ ἐκεῖνα τὰ χρήματα. Ἀλλ' ἐπενέβη ὁ πάτερ· Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐπῆρε, τὰ ἐμέτρησε, τὰ ἐτόλιξε καὶ, παραδίδων αὐτὰ εἰς τὸν προστατευόμενόν του, τῷ εἶπε:

—Εἶνε τρεῖς χιλιάδες φράγκα, παιδί μου! Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι, ὅτι ξέρεις νὰ κἀνης τῆς δουλειῆς σου καλὰ.

«Τρεῖς χιλιάδες φράγκα; ἐσολογίσθη ὁ Ραούλ. Ἐκέρδιθα τρεῖς χιλιάδες;... Μὰ τότε εἶμαι πλούσιος! πλούσιος!..»

Ἐκᾶθῃσαν καὶ οἱ τρεῖς, νὰ πιοῦν μίαν μπουτζίλιαν συμπάνκα, τὴν ὁποίαν, κατὰ σύστασιν τοῦ ἀββά, προσέφεραν ὁ Ραούλ ὅπῃ τὰ κέρδη εἰς τὸν εὐεργέτην του μεγαλέμπορον. Καὶ τὴν ὥραν πού ἐχωρίζοντο, ὡς νὰ τοῦ ἦλθε μία ὄψιμος τύφισ, ὁ μικρὸς ζωγράφος εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ πάτερ Ἰωσήφ:

—Αἰδεσμηώτατε, ἂν ἰδῆτε τὸν κ. Ταμίαιν, πῆτέ του ὅτι, ἂν θελή, μπορῶ νὰ σβύσω τὰ γαϊδουρινὰ αὐτὰ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Ο ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΓΚΩΣΟΣ

Νέαι γνωριμίαι

Ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς περιφίμου δημοπρασίας, ὁ Ραούλ ἔγινεν εἰς τὸ ξενοδοχείον Σάλν-Μαρσὲν πελάτης σπουδαίος. Εἶχε δύο πράγματα, πού ἄλλοι ἄνθρω-

ποι ἀγωνίζονται ματαίως νὰποκτήσουν εἰς ὄλην τὴν ζωὴν: Πλοῦτον καὶ δόξαν.

Εἶδαμε πῶς ἐκέρδισε διὰ μίαν τρεῖς χιλιάδες φράγκα, πῶσον τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ ὀνειρευθῆ. Ἐκτὸς τούτου, ἡ εἰδησις τῆς ἐκθέσεως καὶ τῆς δημοπρασίας εἶχε διαδοθῆ εἰς ὄλην τὴν πόλιν καὶ πολλὰ πλούσια οἰκογένεια, ἐπιθυμοῦσαι νὰ γνωρίσουν τὸν μικρόν Γάλλον, τῷ ἔγραψαν παραγγέλλουσαι διαφόρους εἰκόνας.

Ἄλλ' ὁ Ραούλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ὄρεξιν νὰ ἐργασθῆ συστηματικῶς ὡς ζωγράφος. Πρὸς τὸ πρῶτον, καταγίγνετο νὰ ἐξοδεύη τὰ χρήματα πού ἐκέρδιεν, ἱκανοποιῶν κάθε του ἐπιθυμίαν. Ἄλλως τε δὲν τῷ ἔλειπαν αἱ εὐκαιρίαι. Καθημερινῶς ἤρχοντο εἰς τὸ ξενοδοχείον ἄνθρωποι, προτεινόντες εἰς τὸν μικρόν Γάλλον νὰγοράσῃ φορέματα, κοσμήματα, φωνογράφους, ἀκούη καὶ οἰκόπεδα, ἀκούη καὶ κτήματα μικρᾶς ἀξίας σήμεραν, τὰ ὁποῖα μετὰ διεστὴ καλλιέργειαν θὰ τὸν ἐπλούτιζαν.

Ὁ Ραούλ δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος ἐνώπιον τούτων προσφορῶν. Καὶ ἂν ἀπεποιθῆ τὰ κτήματα καὶ τοὺς φωνογράφους, δὲν ἤμπορασεν ὅμως νάντισταθῆ εἰς τὸν ἔμπορον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐπρότειναν ἕν ὠραῖον ἄλογον, σελλωμένον πολυτελῶς, καὶ κάτι θαυμάσια ὄπλα: ἕνα κυνηγετικὸν τυφέκι, ἕνα ρεβόλβερ καὶ ἕνα μαχαίρι μὲ ἀσημένιαν λαθῆν.

Μὲ τὰ ἀπαραίτητα αὐτὰ ἐφόδια, ὁ Ραούλ ἐπέριμενε τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ κἀμῃ μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ περιχώρα. Ἀλλὰ μόνος του δὲν ἐτολμοῦσεν, οὔτε ὁ φίλος του ἀββάς ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

—Καλλιτέρα θὰ ἔκαμεν, τὸν ἐσυμβούλευσεν ὁ προστατῆς του, ἂν ἀγόραζες μὴ καλὴν φορεσίαν καὶ ἂν ἐπήγαινες νὰ ἐπισκεφθῆς τὰς καλὰς οἰκογενείας πού σοῦ ἔγραψαν διὰ νὰ σοῦ προσφέρουν ἐργασίαν. Γί τὰ θέλεις τὰ πολυεμφῶδια ἐν καιρῷ εἰρήνης; Γ κ ᾶ σ ο ς θ ᾶ γίνης ἡ καλλιτέγνης;

Ἄλλ' ὁ Ραούλ δὲν ἤκουε τὰς φρονίμους συμβουλίας. Αὐτὸς ὀνειρευέτο τώρα κ ᾶ μ π ο, ἐκδρομὰς, περιόδειας, κ' ἐζητοῦσε νὰ γνωρίσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς λεγομένους κ ᾶ π ο τ ᾶ, ἐπιστάτας εἰς τὰς ἐστ ᾶ ν τ σ ι α ς τῶν περιχώρων, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο εἰς τὴν Κορδοβίαν τὰς Κυριακάς καὶ ἔπιπιν εἰς τὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου μίαν ἡμέραν, ἡ τύχη εὐνόησε τὰ σχέδιά του. Ἐπιστρέφων ἀπὸ περίπικτον ἀνὰ τὴν πόλιν, εἰσήλθε νὰ πῆ ἕνα ποτῆρι εἰς ἕνα ζυθεπωλείον τοῦ πάρκου Κρουζέλ.

Πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ καταστήματος, εἶχεν ἰδῆ δύο ἄλογα μὲ σέλλας ἀπὸ προδιᾶν καὶ μὲ λ ᾶ ζ ζ ο ς εἰς τὰ καπούλια, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει, ὅτι ἀνῆλθον εἰς γ κ ᾶ σ ο ς.

Εἰς τὴν αἴθουσαν, τρεῖς ἠλιοκαεῖς ἄνθρωποι, Ἴνδοι μιάδες, ἐπαίξαν χαρτίαν μ' ἕνα ξανθὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ Ραούλ.

Ἐφαίνετο χωρικός, ἀλλὰ εἶχε καὶ τρῶπους ἀνθρώπου τῆς πόλεως. Εἶχε συμπληθῆ, ἀνοικτὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ξανθὰ μυστάκια ἀνωφωμένα ἀ λ ᾶ μ ο υ σ κ α ς κ ῖ ρ, κ' ἐφοροῦσεν ὑποκάμισον ἀπὸ λεπτὴν μπατίσταν, λευκὸν πανταλόνι τῆς καβάλλας καὶ ὑποδήματα μὲ σχοινιά, πού ἔφθαναν ὡς τὸ μέσον τῆς κνήμης.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ ΦΩΛΙΑΣ

Τὴν ἔρημη θὰ φάλω φωλιὰ πού τὴν ἀφήμην Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους, μεγάλοι καὶ μικροί!

—Τὴν κατοικίαν πού ἡ Ἀγάπη ἕνα καιρὸ εἶχε κτίσει Καὶ τὴν ἀφίγει τώρα ἔρημη καὶ θλιθερή.

Χαϊθευτικά τ' ἀγέρι τὴν ἔδρροσολογοῦσε Καὶ τὰ φτερά τῆς αἴρας τὴν ἄγγιζαν γλυκά, Τὸ καλοκαίρι ἡ μπόρα, διαβαίνοντας σιμὰ της, Τὴν ἔβραινεν μὲ δάκρυα παραπονετικά.

Τὰ κλώνια πού τὴν σκέπαν (κί ὅμως τῶν φωληγασμένων γραφτὸ νὰ σταματήσουν δὲν ἦταν τὴ φύγη) Ἀπλώσαν χάμου φύλλα κτρινομαραμμένα! —Ὁ πόνος κί' ὄχι οἱ πάγοι τὰ σόριασαν στὴ γῆ.

Ἰστέρα κ' ἡ ἀράχνη, ἡ ἔκκουσμένη θράνηρα, Μὲ νεραῖδοπλεγμένο τὴν σκέπασε πανί, Θέλοντας γιὰ νὰ διώξῃ τὰς θλίψες καὶ τοὺς πόνους Μακρὰ ἀπὸ τὴ φωλιτσα τὴν ἔρημη κί' ἀρφανή.

Κί' ἀφοῦ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ τραγουδιοῦ ἦταν λίγνο Κί' ἀφοῦ τραγοῦδια ἐσκόρπα κάθε βραδὺ κί' αὐγή, Ἐνα τραγοῦδι τώρα κ' ἐγὼ θὰ τῆς χάρισω Πού μέσα ἀπὸ μίαν ἔρημη, φτωχὴ καρδιά θὰ βγῆ.

Τὴν ἔρημη θὰ φάλω φωλιὰ πού τὴν ἀφήμην Καὶ φύγαν σ' ἄλλους τόπους, μεγάλοι καὶ μικροί, Πού τὴν ἀφῆκε ἀκόμα κί' ὁ κτίστης της, ἡ Ἀγάπη, Καὶ πάει οὐρανοῦς ἄλλους καὶ μακρυνούς νὰ βρῆ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τῆς Ἀμερικανίδος ποιήτριας Edith M. Thomas) Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

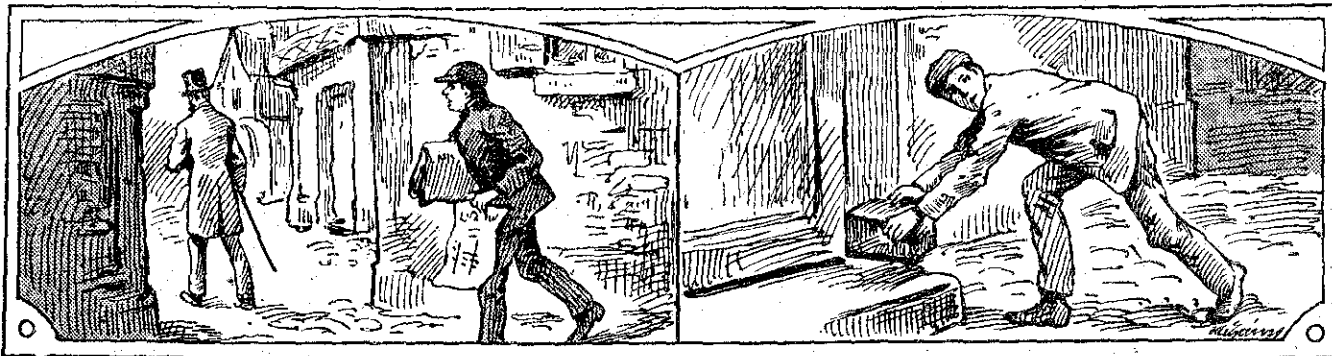

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ο Βωτιέ και ο Μωρίς Ζιλλάρ έκραζον με κόπον τα δάκρυά των. Συγγρόνος ο μαρκήσιος έσηκώθη και απεσύρθη απότόμως εις τον κλιτώνά του. Ο δυστυχής! έψιθύρισεν ο Βωτιέ. Πόσο θά υποφέρη!... Τόν λυπούμαι μ' όλη μου την καρδιά! άνέκραξεν ο Μωρίς, κι άμέσως θά προσπαθών, για τελευταία φορά, να ανταλλάξω τον «Ρ». Θά του μιλήσω και ίτως... Άλλ' ό νέος δεν έπρόφρασε να τελειώση. Ηκούσθη τό κουνούνημα τού τηλεφώνου και τρέξας, ήρπασε τον άποδέκτην. Αύτός είνε, έψιθύρισε, είνε ο «Ρ»... θέλει να μιλήση στον μαρκήσιο... Πές του ότι ο μαρκήσιος έξήλθε και ρώτησέ τον τί θέλει να του τό πού-

ήμπορούσε να παρακολουθή άπαράτηρητος τον έχθρόν. Με όλην την πλαστήν γενειάδα, άνεγνώρισεν άμέσως τον «Ρ», διότι αυτός, ο Μωρίς, τό ήξευρεν ότι θά τον εύρισκον εκεί, ενώ ο άλλος ήτο έντελώς άνώπαιτος. Όταν είδεν, ότι ο μαρκήσιος δεν ήρχετο, έσυλλογίσθη, ότι ο θυρωρός τού Βασιλικού Ξενοδοχείου, εις τον όποιον έφροντάκετο ότι είχε τηλεφωνήση θές, δεν θά μετέδωκε διόλου τό τηλεφώνημα ή θά ειπε άλλ' άντ' άλλων, και ήτοιμάσθη να επιστρέψη ήσύχως. Ο Μωρίς Ζιλλάρ τον είδε να σταματά μίαν στιγμήν και να έρωτά ένα πόλισην—τί θράπος!—ποιον θρόνον έπρεπε να πάρη. Ο δρόμος πού τή έδειξεν ο πόλισην δεν θά έφάνη εις τον λωποδύτην μακρός, διότι δεν έπήρεν ούτε άμάξι, ούτε τρέξι. Παίζος, διέσχισε τό Σ τ ρ ά ν θ ακολουθούμενος, έννοείται, υπό τού Μωρίς, και εισήλθεν εις τό φοβερόν Ούέσ τ, όπόθεν ο νεαρός νετέκτιβ δεν έ-

Τό μέρος, εις τό όποιον έπήγαινε ο κλέπτης, δεν ήτο παρά τό περιφρουρόσπιτι τού Σίμωνος, τό υπόγειον τού όποιου έθεωρείτο άπαράβιαστον, ως είχαν ειπή εις τον «Ρ» ο φίλος του ο δικηγόρος. Τό θησαυροφυλάκιον αυτό ήτο γνωστόν μεταξύ των λωποδυτών υπό τό όνομα «τό υπόγειον τού Σκυλοκέφαλου», διότι Σκυλοκέφαλος ήτο τό παρατσούκλι τού Σίμωνος, τού φοβερού του ιδιοκτήτου. Ούδέποτε ήκούσθη να έρριψουνδυόνησεν ή Αστυνομία εις τά μέρη εκείνα διό τούτο τό άσυλον έθεωρείτο τόσον άσφαλές, άσφαλέστερον και από τά θησαυροφυλάκια τής Άγγλικής Τραπέζης, όπως είχαν ειπή ο δικηγόρος. Σίμων ο Σκυλοκέφαλος ήτο ο τριμερώτερος κλοστήριος τής συνοικίας. Η διεύθυνσις τής Αστυνομίας τού Λονδίνου δεν ήγγόει ότι τό υπόγειόν του ύπερησπίκετο ως άληθές φρούριον. Έλεγον μάλιστα ότι είχε πολυπλόκους μηχανισμούς, ως εκείνους πού βλέπομεν

με μεις! τού έσφύριζε σιγά ο Βωτιέ. Ο Μωρίς ύπήκουσε και μετ' όλίγας στιγμάς, άφίνων τό μηχανήμα, είπεν εις τον πρώην προϊστάμενον του: Τού έδωσε ένα ρανταβού. Γνωρίζω τό μέρος και θά πάω έγώ, κύριε Βωτιέ. Θά πάω μόνος μου, όλουόναχος, γιατί αυτό πού θέλω, δεν είνε να πέση ή «Ρ» στα χέρια τής αστυνομίας. Θά τον ακολουθήσω μόνον, για να μάθω πού έχει κρυμμένα εκείνα τά γραμίματα. Έπειτα βλέπομεν. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις'. ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΚΕΦΑΛΟΥ Ο Μωρίς Ζιλλάρ έκαμιν εν ύπεσχέθη. Την επαύριον εύρισκετο εις τον τόπον τής συναντεύσεως. Έλαβε μόνον τό προφυλακτικόν μέτρον να έφοδιασθή με μερικιάς εφημερίδας, να σηκώση τον γιανών τού σακκακιού του και να φορέση, χωμένον ως τά μάτια, ένα κασκέτον. Έτσι ώμοιάζε με τούς μυρίους εφημεριδοπώλας πού γυρίζουν τούς δρόμους τού Λονδίνου και

βράδωνα να έννοήση, ότι ο «Ρ» έπήγαινε κατ' εύθειαν εις τό Ούέσ π ι γ χ. Αύτός μās υπόσχεται μερικιάς άκόμη περιπετειάς, έσυλλογίσθη ο φίλος μας' αλλά δεν πειράζει! τά καλά κόποις κτώνται! Άλλ' ή δυσκολία τού να παρακολουθή άπαράτηρητος τον κλέπτην ήξανε ενδω από στιγμής εις στιγμήν, και ο Μωρίς, με την δέσμην των εφημερίδων υπό μάλης, εφοδείτο ότι κάποτε θά έστρέφετο ο «Ρ» και θά τον άνεγνωρίζε. Έξαφνα ήρχισε να βρέχη ραγδαίως. Η βροχή αύτή άπηγόλησε τον κλέπτην, ό όποιος δεν έπρόσχε πλέον παρά να πηγήναι τοίχο-τοίχο, ώστε να βρέχεται βιω τό δυνατόν όλιγώτερον. Ο Μωρίς έξεδίπλωσε μίαν εφημερίδα και την έκρατούσεν επάνω από τό κεφάλι του, όπως είχαν ιδή πολλάκις να τό κάμουν οι άληθινοί εφημεριδοπώλαι. Κατ' αυτόν τον τρόπον δεν έπροφυλάσσετο μόνον από την βροχήν, άλλ' ένέκταζε και τό πρόσωπόν του.

κάτωθεν τής σκηνής των μεγάλων θαύρων, και ότι κάποιος νετέκτιβ, πού έλαβε την εύλην να εισέλθη μίαν νύκτα, έξηφανίσθη ως διά μαγείας εις μίαν καταπακτήν. Τό θέβαιον είνε, ότι ο νετέκτιβ εκείνος ούδέποτε επανήλθην από την τολημράν του εκδρομήν. Κ' έπεχείρησαν μεν οι φίλοι του να πολιορκήσουν τό σπίτι τού Σκυλοκέφαλου, αλλά μετά πολιορκίαν πέντε ήμερών, και άφού έπληρώθησαν πέτε-έξ από αυτούς, επέστρεψαν χωρίς να άλλώσουν τό φρούριον. Δεν κατόρθωσαν μάλιστα ούτε να νκαλούψουν από ποίον μέρος εισήρχαντο εις τό υπόγειον. Και επεκυρώθη ό θρύλος, ότι ή μυστική του θύρα ή είχε διά τής άπαρημέλιος κάποιος μαγικιάς φράσεως, άπαράλλακτα όπως τό σπήλαιον τού Άλή-Μπαμπά τού παραμυθισού! Άλλ' επειδή εις κάθε θρύλον ύπάρχει δόσις άληθείας, δεν έξηρείτο του κανόνος ούτε τό υπόγειον τού Σκυλοκέφαλου. (Έπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΟ (Συνέχεια. Ίδε σελ. 247)

—Φίλιπα δε σε λένε και σένα, παιδί μου; τού φωνάζει. Σάν τον άλλον τον μακαρίτη το Μακεδόνα είσαι και συ πού δεν άφηνε κοσμάκη στην ήσυχία του. Πού τούς πής, μωρέ, τέτοια όρα από τούς τούς συμμάχους; Καμιά Όλυμπο θά σημάξη... καμιά ξένη άχλαδιά;... Όταν λέγαμε την έννοιαν από τον Δημοσθένη στο Σχολειό, ο Μάρακος ήτιν ταχιαώς άκουατής μας. Όπως ο Δημοσθένης λοιπόν, δε χώνευσ κι ό Μάρακος το Φίλιπα το Βασιλιά τής Μακεδονίας, τον άλιθίον, όπως έλεγε, πού γι' αυτό τον λέν κι οι Βούργαροι δικούς τους, γιατί τούς έμοιάζε στην καταγωγή. Όσο για το δικό μας το Φίλιπα, ή Μπαμπουριώτης πήρε την άπόφαση να τον πληρώση για καλά, γιατί δε χάριζε κάστανα. —Βέβαια! τού λέει, χαμογελάς. Μήνα θα σε φή, ή συλλογή για την πόρραψι σου; Άε είνε καλά ο πατέρας σου. Τι σε μέλει σένα; Λάδι βρέχει, κάστανα χιονίζει. Μήν το πάρα πέφτει και τόσο πολύ άπάνω σου, παιδί μου, γιατί έμαδες πέντε γεμάματα! Άκόμη τρώε έτοιμα, δε φύλαξες άκόμη σπιτι. Ο ψυχονίος μου ο Σταύρος, δέκα χρονών παιδάκι, πού στριφογυρίζει ξυπόλυτος άπάνω στο χάλκιωμα, βγάδε το ψωμί του και προφταίνει και τη μάνα του. Αν ρωτής κι από έξυπνάδα, καλλιγώνει τον ψύλλο. Να πιστής κι' εσύ από δουλιά και τότε να σ'ιδώ. Ηλθε κι' ο Νέκος άπάνω στην ώρα να ξεγλυτώσωμε από τό Μάρακο, και κινήσαμε για τό Παληοχώρι. Μιά ώρα τό κάναμε όσο να φτάσωμε. Οι πανηγυριώτες ξαπλωμένοι στα χορτάρια γύρω στην έκκλησιά, χόρταναν τον έννο τους με τό ψιλό τό αεράκι πού κατέβαινε απ' τ' άντικρινό θουνό το Περιστέρι, κι' εμεις σκαντάφαμε στα κεφάλια και στις πλάτες των κοιμισμένων και ψάχναμε στα θεοσκότεινα με τά πόδια να βρούμε καμιά άδεια άκρη να τον κλέψουμε λιγάκι. Με τά πολλά πέσαμε σε μιá γωνιά κι' όσο να σιγουρισθώ, οι σύντροφοί μου άρχισαν τό ροζόλισμα. Έγώ απόμεινα άβηνος. Έκει πού έπασα έννοιωσα πώς μιá πλάκα στηλωμένη στη γή, μου σουβλίζε τά πλευρά και δεν άρχισα να καταλάβω πώς στο προσωρινό κρεβάτι μου είχε άλλος μεγαλήτερα δικαιώματα από μένα και την κατοχή από άμνημόνευτα χρόνια. Είχα ξαπλωθή άπάνω σ' ένα απ' τούς πολλούς εκεί γύρω τάφους. Έτσι είνε, σιέφτημα, σε πεθαμένο χωριό σαν ξενοχτός ποιό θά σε δεχτούν; Οι νεκροί. Και να! ύστερα ή τενηλίνα πού μου μισοκόβησε άνάμεσα στα χορτάρια τη στιγμή πού πλάγιασα, μου φάνηκε κιá πώς μύριζε σά λιβάκι, κι' ένας άλλος γιανώνης π' ακούωνταν ξεμακρά δε λύγγιαζε σαν εκείνος στον πλάτανο,

α' ακούσαμε προτίτερα: αυτός μυριολογούσε. Έτσι άρχισε να ταξειδεύη ο νους μου στη θλίβερη ιστορία τού Παληοχωριού άπως μου την έλεγε ή Κυραμάνα μου και συλλογίστηκα πώς έπαίξε μιá φορά και σ' αυτά τά χορταρισμένα σ'ιάδια χαρούμενη ή ζωή, και σαν αύριο πού είχαν τό πανηγύρι τους θά χόρτασαν έναν μαρό έκει γύρω τά λεβεντόπουλα κι' οι χαμηλομάτες κοπέλες, όλα τά νειάτα τού ρημαγμένου χωριού και θά κνηγιώνταν απ' τη χαρά τους σά σούδες τά λιανόταδα άνάμεσα απ' τά σιέλια των πατεράδων. Και τί θυμοφο τόπο πού είχαν οι κακόμοιοι Παληοχωριώτες! Σώζονταν χορταρισμένες οι θούσες του άκόμα, και δάκρυζαν απ' όλιγο νεράκι σαν να κλαιγανε κι' αυτές τά χαντακωμένα τά κοριτσάκια πού πήγαιναν τότες τρεχάτα κάθε σουρούπομα να γεμίζουν τές στάμνες τους. Και τί δεν είχαν οι Παληοχωριώτες; Άμπέλια όλο με κλήματα διαλεχτά, χω-

ράφια ξερικά και ποτιστικά για προμήδες και όψιμιές, σκοσκοτάτα χειμωνιάτικα στην ποταμιά, καλοκαιρινα στα ριζοβούνια, τά λπωρά τους πρώιμα, όχι σά στα χωριά πού χορταίνουν και τά γαιδούρια σαν όρμαίζουν. Όλα κι' όλα, μά τό πιο ζηλευτό τότε για μένα, ήταν πού είχαν οι μακαρίτες εκείνα τά λαχταριστά και καλοπίχρα κνήγια τόσο σιμά τους, μπροστά στα πόδια τους. Έγώ είχα πάρη κι' από τον πατέρα μου κι' απ' τό Λόρισσο δυό χρόνους μπροστήτερα την άδεια τού κνηγιού, χωρίς χορτάσημο κήλος, κι' ήμουν δά τότε κνηγιός με τά όλο μου. Έτσι τον ήξερα τό τόπο με την παιδική, κάθε γιορτή εκεί πελαγούσα, και μιá πού λογάριόζα όλα τά καλά πού είχαν οι Παληοχωριώτες, πώς να ξεχνούσα τά κωντινά κνήγια τους, π' αν τά είχα έτσι στο χωριό μου θά κνηγιούσα και τές καθήμερινές; (Έπειτα συνέχεια) ADAM

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Α πρόοπος φωλεά. Υ πάρει: εν είδος γλαυκός, το οποίο λέγεται κικλάθη. Τό πτηνόν τούτο προτιμά σιγήν ήσυχας και έρημια. Εν τούτοις ή γλαυξ ποσ βλέπετε εις την εικόναν έκαμε την φωλεάν της επί τής στέγης μιás οικίας, εις τό κέντρον τής άγγλικής πόλεως Κew.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί α'.) Μαγική Εικόνα. Τρεις λωποδύτες ένυπνιγούσα και κάπου έδώ εκρύφθησαν. Πού να είνε; Τέχνασμα (με την λύσιν του). Έστάλη υπό τού π. Π. Ζητούμεν από τινα να βάλη με την νουν του ένα αριθμόν (π. χ. 12). Έπειτα τού λέγομεν να τον διπλασιάση

(12X2=24) και να προσθήκη 4 (24+4=28) τό άθροισμα να πολλαπλασιαση επί 5 (28X5=140) και εις τό γινόμενον να προσθήκη 12 (140+12=152) και τό όλον να πολλαπλασιαση επί 10 (152X10=1520). Έπειτα ν' αφαιρέση 320 (1520-320=1200) και να διαγράψη τά δυό τελευταία ψηφία (00). Ο έναπομένον άριθμός είνε εκείνος τον όποιον έβαλε με τον νουν του (12).

β'.) Παίγνιον Έστάλη υπό Κούλας Α. Κουταρίνη

A	ME	XIA	ME	A
ME	ΓA	I	ΛA	NE
NEYΣ	ΔO	MNΩN	OΣ	ΛEYΣ

Να συνκρμολογηθούν αι συλλεβαί αυται ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα τεσσάρων διμηρικων ήρώων.

γ'.) Διά τούς Γαλλομαθεύς Άστία παραγράματα Έστάλη υπό τού Έρωος τού 1913 1.—Le printemps et la saison des pleurs. 2.—Montgolfier inventa les vaillons. 3.—La locomotive s'est arretée fausse de sapeur.

Αύσεις τού 30ού φύλλου α'.) Ο οδηγός εις τον άριστερόν άγκώνα τού Άλπιμιστού, φαίνεται άν ή εικόνα ανατραπή.—β'.) Ρόδον, κρίνον, λειριον, γαζία, ίον.—γ') Orange (or, ange.)

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνδρομη- του, Κερ. Β'

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΛΑΟΣ

Ζέστη! ζέστη! έφθασε τούς 43 βα- θμούς, θρέ παιδιά, και είμεθα υπό σκιάν!! —Ω Νυκτέρα, Νυκτέρα! θά σκάσωμε.— Πιάστε έδω, πιάστε εκεί, όλα καιουν ανάβουν—εφώναζαν τά μικρά. Οί μεγα- λύτεροι εφρόντιζον να ζωογονήσουν με ψυχρά νερά όσα άνθη είχαν μεταφέρει εις τούς διαδρομούς και τά δωμάτια, διά να σωθούν από τόν κερσικόν άνεμον που έννευε με μανιαν να ξεριζώση και αυτόν τόν ευκάλυπτον, τού όποιου ή κορυφή έ- φθανε σχεδόν την γη.

—Μά τί έπαθες έσύ με τό νυκτέρα σου, μάς ξεκουραίνεις.—Αμ! τί, νυκτέρα πρό- πει να λέμε, σήμερα ευρισκόμεθα εκεί μέσα εις τά δάση της Αφρικής; ή πρσι- νόδες, ή ζέστη, όλα τό λένε.—Δέν είνε κακή ή σκέψις σου, αλλά πούσε να φωνά- ζεις, άρκει ό κρότος που μου κάμνουν όλα τά πράγματα από την όρμην τού άνέμου και πρόσεχε εκεί τά τζάμια που φαίνονται ότι θά λυώσουν από την ζέστη.—Έγω δέν σ' ένοχλώ άν φαντάζομαι ότι είμαι ό Δε- Μάϊ και σ' ή Νυκτέρα μου. Έλάτε, παι- διά, διά να μη πάθουμε από άσφυξίαν και να μη βλέπομε την σκόνη που χορεύει γύρω μας, να παίζομε.—Και θά παίζομε ως που θά κάμνη τέτοια ζέστη.—Λοιπόν χειρίζεται ένα μεγάλο παιχνίδι.

—Μάλιστα, μάλιστα, άκούω— αυτό θά σάς κάμω κ' έγώ, δέν θά έχη τέλος παρά μόνον σάν ό κερός μάς ειπή ότι ήλθαμε πάλι εις την Αίγυπτον. Έλάτε λοιπόν, θά παίξομε τούς ξεφρενητάς τού Μεγάλου Λάσους, ένθυμείσθε; Πάρετε ότι πρό- σσπο θέλετε και αφήστε δι' έμέ τόν Λε Μάλ.—Βρέ την μαμούθ τά μάς κάμνη; έχομε να γελάσωμε...—Μά δέν ήτανε μα- ίμου.—Δεχόμεθα, δεχόμεθα—και ήρτισεν ό μοιρασμός τών προσώπων άλλ' ως που να γίνη αυτός, ήλθεν ή ώρα τού φαγητού και τα ένα τρέξιμο με γυμνά πόδια γύρω εις τας ύψους γάστρας και ένας έξαναγ- καστικός ήνους τούς άπετελείωσε τό παι- χνίδι, αφού μάλιστα τό θερμότερον έ- δειχνε 37.

Ανθυμμένη Βαμβακιά

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Προχθές διαν έγύριξα στί σπητή, ενφ άνέβαινα άκόμη τη σκάλα, άκουσα επάνω ένα θόρυβο, φωνές, κ' έτερεξα γλήγορα ν' άνεβώ, άνήσυχη γι' αυτή τη φασαρία. Όταν όμως άντίκρουσα ένα διάδρομο γε- μάτο πολυθρόνες, μπρούλα άνοιχτά, τρα- πέζια φοροτωμένα πράγματα και όλους να καρφάουν, να δένουν και να φωνάζουν, κατάλαβα... Έτοιμαζόμεθα για την έ- ζοχή...

Θεέ μου, τί φασαρία... Έμφανίζεται ό ένας του άδελφός με τά μέσα βιβλία και ζητά σπάγγο να τά δέση... Έρχεται

ό μικρότερος με μία πελώρια κούτα γε- μάτη παιχνίδια και ζητά να τά χώση μέ- σα σ' ένα μπαούλο. Η μαμά φωνάζει πού της άνακατεύουν τά ρούχα και φωνές, κωλό... —Άλλοι όμως είνε ευχαριστημένοι! Μέ- σα σ' αυτή την άναταστασία, όλον τά πρόσσπα λάμπουν από ευχαρίστηση. Κι- νοούνται, κοπιάζουν, αλλά χαίρονται. —Α! Έλεγε ό άδελφός μου στο τρα- πέζι. Τελειώνουν τά βάσανα, οι ξετάσεις ή μελέτη... Τώρα ή διασκεδάσεις, τά παι- γνίδια. Άρίνουμε τη σκονισμένη πόλι, που σκάνει κανείς από τη ζέστη, και πάμε στη δροσιά, στην έξοχη τη μαγευτική... Οί άλλοι σιωπούν υπό τό άσθηρό βλέμμα τού μαμαπά που δέν έπιτρέπει συνομιλίες κείνη την ώρα... αλλά όλοι όνειρεύονται μ' άνοικτά μάτια... ό ένας τη ξεκούρα- ση, τις διασκεδάσεις, ό άλλος τά φρούτα κτλ. κτλ.

Εβελίνα

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

4. «ΝΕΡΟ!»

Νερό! θέλω νερό, να πιω! Σκυφτός στα [μαύρα βράχια] μ' έκαψε ή μεσημεριανή ή ζέστη, ή φλόγα, [ή λαύρα,] στον σκονισμένο άνήφορο, στα θερσιμένα [σταχύα] έδω ή γαλήνη ή έξοχική, έδω τών φύλλων [ή άδρα...]

θέλω να σκύψω να τό πιω ως κάτω από [τη βρύσι] —μέσα στα βράχια σκαλιστή πριν από τόσα [χρόνια,] —Ω, θέλω ή ζειδωρη δροσιά και μένα να [δροσισθ,] που άρωματίζει ή λυγαριά με τ' άνθισμένα [κλώνια...]

Φέρ'τε μου τό κρυστάλλινο, τό καθαρό [ποτήρι] —μέσα κι' απ' έξω καθαρό— την δίψα [μου να σβήσω,] που άναψε μέσα μου ως γαρβή στο όρατό [σας κανηγύρι,

τό άτέλειωτο, παντοτεινής ώραιάς ζωής, [να ζήσω,

Ζωή να πάρω απ' τη δροσιά, και φως από [τό φως του,] στους κόλπους γαλήνιων άγρών, στους κόλ- [πους κόσμου άγνώστου... Τέλλος Άγρας

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΛΥΠΗ

Ήρθε ό καιρός που ό μαθητής περιμέ- νε τόσον καιρό! Ήρθε ύστερα από ένα ικανοποιητικό βαθμό, ό μαθητής θά ξε- κουρασθή τώρα επί τρεις όλοκληρους μήνας. Άλλά τη στιγμή που άποχαρτέξ τό γερό δασκαλό του, τούς συμμαθητάς

του, που ένα χρόνο τώρα έπαιζε μαζί των, δάκρυα άνεβαίνουν άδελα στα μάτια του. Ένα σωρό συναισθήματα πλημμυρούν την ψυχή του. χαράς και λύπης. Χαράς διότι θά ιδή πάλι τό χωριό του, τούς γο- νείς του που έννεα όλοκληρους μήνες έ- λειπε από κοντά τους. αλλά και λύπης, διότι συλλογίζεται, ότι ίσως ποτέ πιά δέν θά ξαναϊδΐ ή τό δασκαλό του, τούς συμμαθητάς του... —Άλλά ή λύπη, ύστερα από λίγο καιρό σβύνει σιγά-σιγά και άφίνει μόνη τη χα- ρά. Διότι επί τέλους ό μαθητής παίζοντας διάφορα παιχνίδια με τά δέλφια του, με τούς φίλους του, ξεχνά τό δασκαλό του και τούς συμμαθητάς του. Και έτσι μόνι- μόν ή χαρά που θά κρατήσει τρεις μή- νες και ύστερα πάλι θά κλεισθή μέσα στους τέσσαρες τόχους, τού σχολείου, πε- ρομμένοντας πάλι τάς νέας διακοπές...

Στεναγμός τού Άνέμου

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

ΕΥΤΥΧΙΑ=φυτόν εφήμερον, τό όποιον δέν εγκλιματίζεται παρά εις τόν ουρανόν. ΚΟΛΑΚΕΙΑ=σκιά' ούτε μάς μεγαλώ- νει, ούτε μάς μικραίνει. ΜΕΙΔΙΑΜΑ=βάλασμον ή δηλητήριον ή ζωογονεί ή πληγώνει σάν μαχαίρι. ΣΥΝΗΘΕΙΑ=μία μικρή άράχνη, ή ό- ποία πιάνει μεγάλες μύγες σε άόρατα δίχτυα. ΥΠΟΜΟΝΗ=ή βακτηρία εις την ό- ποίαν στηρίζεται κανείς διά να διαβή τά δύσκολα μονοπάτια της τύχης.

Βασίλειος ό Βουλγαροκτόνος

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΟ

Με τό βιβλίο δλάνοικτο ό νέος μελετᾷ κι' όλω έλπίδες φτερωτάς ή σκέψι του γεννᾷ.

Με τό βιβλίο του κλειστό ό γέρος σιωπᾷ όλω μ' ένθύμισες παληές τές μέρες του περιγᾷ.

Χάρις

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Λοιπόν, Κατίνα, πώς έπέρασε εις τό Παρίσι; Και ή Κατίνα θριαμβευτικώς: —Καλέ, δέν έπέρασα μόνο, έκαθήσαμε κ' ένα μήνα! * * * * * Έστᾷλη υπό τό Ζωννυθίνου

Ό άμελής μαθητής: —Μπαμπά, έκαμα ξετάσεις! —Λοιπόν; —Λοιπόν, οι καθηγητάί μου ευχαριστήθη- καν τόσο πολύ, ώστε με παρεκάλεσαν να τάς επαναλάβω και τόν Σεπτέμβριον. * * * * * Έστᾷλη υπό τού Μπουσού

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδός Εδριπίδου τήν 7ην Ιουλίου 1915.

ΤΑ έξις μου γράφει ή Κυπριακή Εί- κλεια: «Η πτωχή Κυπριοπούλα, την όριαν σου έσώτησα, ευχαριστεί δι- έμού και σέ, και τούς ευγενείς συνδρο- μητάς που την ύπεστήριξαν. Είνε αδύνα- τον να σου περιγράψω την χαράν που ή- σθάνθη διαν έλθετο τό φυλλάδιον. Δέν ήξευρε α' να κάμη. Τό άνοιγε, τό έδιά- βαζε λίγο, τό έφιλούσε, μ' ευχαριστούσε που την έσώτησα, και πάλιν τό έδιάβα- ζε, και πάλιν τό έφιλούσε... Σε παρα- κάλω πολύ—πολύ να εκφράσεις εις την στήλην της Άλληλογραφίας σου τάς θερμότητας ευχαριστίας της μικράς αυ- τής προς έκείνους που την ενέγραψαν, καθώς και τάς άπειρους ιδιόκας μου.»

Οί καιρός είνε δύσκολοι, Α γ ο ρ υ π ν ε Φύλαξ. Δι' αυτό πρέπει να δοξάζομεν και τόν Θεόν που εμφορούμεν άκόμη να έχομεν τακτικά έν φύλλον όκτασέλιδον. Άν δέν τελειώση ό πόλεμος, να φτηνή- ην πάλιν τό χαρτί και τά άλλα είδη, δε- κασέλιδον δέν είνε δυνατόν να γίνη. Τό ξεύρεις ότι έτελειώσε και ό ύπάρχον εις τάς Αθήνας τσίγγος και κινδυνεύο- μεν να μείνωμεν χωρίς εικόνας; Εύτυ- χώς έχω προυφθειαν διά δυό-τρεις άκό- μη μίγες. Άλλ' άν έν τώ μεταξύ δέν έλθη τό γίγνος από την Άμερικνή; Και είνε πολύ δύσκολον να έλθη, διότι τά μέταλλα κατάσχονται ως είδη πολέμου. Τι θά κάμωμεν; Άπό την Γερμανίαν θά φέρωμεν;... —Οχι. Ήρω τοϋ 1913, ή τιμωρία δέν είνε άλλη μορφή της εκδικήσεως, ούτε ή εκδικήσις είνε ποτέ αίσθια ευ- γενής. Παραδείγματα από αρχαίους ή- ρωας μη φέρης, διότι τόν παλαιόν και- ρόν έτσι ένδιμυαν. Έλεγαν μάλιστα ότι ή εκδικήσις είνε ήδονή τών θεών!! Εδ- τυχώς σήμερα επικρατούν άλλα ιδέαί. Τό δέ να φρονεύομεν Τούρκους ή Βουλ- γάρους εις τόν πόλεμον, δέν είνε ούτε εκδίκησις, ούτε καθάυτο τιμωρία; είνε άπλουσιάτη και φυσικωιάτη άμυνα.

Έλαβα και την έλλην έπιστολήν σου, Ρ ε δ ο δ α φ ν η. Ναι, πρέπει να έγεν- νήθη κανείς έν δουλεία, διά να εκτιμή τάγαθά της έλευθερίας. Φαντάζομαι με ποίαν χαράν και αγαλλίασιν βλέπετε τό- ρα εις τά Σχολεία σας να χορεύουν τούς έθνικούς χορούς, να παγγέλλουν ή να τραγουδοϋν τά ήρωικά κλέφτικα τρα- γούδια!.. Έγίνοντο και αυτά και έλ- λοισ, αλλά κρυφά, με φόβον και με κίν- δυνον. Τώρα φανερά, διάπλατα, έλευθε- ρα, υπερήφανα. Και αυτό όχι μόνον εις τά Σχολεία, αλλά παντού. Α, τί ώραία που ζήτε τώρα, έλευθεροί οι χθεσνοί δούλοι! Είπατε πολύ πιό ευτυχείς από τούς άδελφούς σας που έγεννήθησαν εις την έλευθερίαν... —Οχι, είνω, δέν ύπάρχει άλλος τρόπος, παρά να εισέλθης εις κομιάν Δραματι- κήν Σχολήν κ' επειδή εις τόν τόπον σου δέν ύπάρχουν ταύτα, προς τό παρόν πρέπει να παραιτηθής της ιδέας. Με βί- βλια αυτά δέν μανθάνονται. Στείλέ μου τό αντίγραμμόν ποήμα. Είμαι περιεο- γη να τό ιδώ.

Παπάκι, με μεγάλην μου χαράν έ- διάβασα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρόν. Τώρα που τέλειώσαν τά μαθή- ματα, έλάξω να μου γράψης τακτικά. Ναι, είδες πόσον ώραία είνε τά έφεται- νά μας μυθιστορήματα; Σε συγχάριω που έπήρες τόν πρώτον βαθμόν της τάξεώς σου, Δ ό ξ α τοϋ Έλληνισμού. Τό πρωτό, νομίζω, μπο- ρείς να τό περνώς με διάβασμα. Η ζέ- ζέστη αυτή που σε παραλύνει, δέν θά διαρκέση βέβαια πολλές ήμέρας. —Ο Ένετικός Λέων φρονεί ότι τάγορα πρέπει να δάδουν τά δυνατά των διά να ξεπεράσουν τά κορίτσια στη Σελίδα Συνεργασίας.—Ο ίδιος όμως συγχάριει την θαυμασίαν και πρωτότυ- πον Φούλαν.»

Ομηρικᾷ Ηρω, έλήφθησαν. Η καταγελλομένη ως κλοπιμαία Άσκησις όμοιάζει κατά συμπτώσιν. Τούτο συμπε- ραίνο, διότι γνωρίζω καλά ότι ό φίλος μας αυτός έχη κάμη μόνος του πολύ ώ- ραιοτέρας, ώστε δέν θά είχεν ανάγκην να κλέψη μίαν τόσων κοινήν. Όσον διά τά ψευδώνυμόν σου, μου άρέσει και θά ήθελα να τό κρατήσης. Φωνή της Πατριδος, μου τά έγραψε και ό ίδιος... Η θεσις τού ά- ρειμού, εις την πρώτην σελίδα τού τε- τραδίου τών Μικρών Μυστικών, μένει κενή, διά να γράψη τόν αριθμόν ό λαι- βάριον τού τετραδίου. Υπόθεσε ότι, άν- ταλλάσσωμ Μ. Μυστικά, λαμβάνεις 20 ή 25 τετράδια. Θά τά δέσης και θά σχη- ματίσης έν όρατον Λεύκομα. Έπειδή ό- μως δέν είμπορείς ναήρησις διας του τας σελίδας—θά ήτο φασαρία,—αριθμείς απλώς τά τετράδια: 1, 2, 3, 4 κτλ. Ε- πεται τά γράφεις και εις τό τέλος, ει- νά Πίνακα Περιεχομένων καθέν με τόν αύξοντα αριθμόν του: Τετράδιον 1, (π. χ.) τού Τέλλου Άγρας, Τετράδιον 2, της Δόξης τού Έλληνισμού; και όυτο καθέξής. Έτσι κλέφτη δέν φροβᾷσαι!

Διά την συστηθεισαν, και έγγραφεϊ- σαν ήδη, και ευχαριστούσαν άνωτέρω πτωχήν Κυπριοπούλαν, μου έστειλαν αυ- την την εβδομάδα και οι έξις: Λ ο υ κ ᾶ ς Ν. Κ ω τ σ η ς δ ρ α χ 1, Β α σ. Α Μ ᾶ λ τ α ς λεπτά 50. Όλο και παρατείνεται ή συνδρομή της.

Δήμιον.—«Στό Άγαμα» τού Πανελληνίου Πόθου.—Ποιήματα τού Έλληνικού Ίδε- ώδους.—«Θερινή βροχή» της Ροδοδάφνης. —Μικρά διάφορα, ανέκδοτα κτλ. διαφόρων. —Απορρίπτονται: «Πρός τόν άσθενούντα βασιλέα», «Η λαιμαργία», «Σοφά λόγια», «Η άρμονία της φύσεως», «Ματαιότης», «Τό κυνήγιον», «Καλοκαίρι», (όλα άτεχνα, μερικά δέ και δυσανάγνωστα!)—Τό πρώτον μου Εσπαθώμα, «Ποίημα προς την Διά- πλασιν» (άκατάλληλα διά την Σελίδα.)

Ο φίλος μας Γιάννης Δ. Κοκκινάκης (ό- δός Αίόλου 117, Αθήναι) αναγγέλει ότι τυ- πώνονται τά Πρώτα του Τραγούδια. Ό- ποιος θέλει να έχη αυτήν την συλλογήν, είμ- πορεί να την παραγγείλη απ' εύθείας προς τόν ποιητήν, στέλλων συγχρόνως δρ. 3 και την διεύθυνσιν του καθαρογραμμένην.

Νέα Ψευδώνυμα: Βαλανθοδόμος Άρ- κιάς, α (και όχι Βαλανθοδόρος όπως έτυπώθη κατά λάθος εις τό 31 φύλλον) Ένθουσιώδης Κύπριος α (Σύλλ. Έλευθερία) Εύελπις Κύ- πριος, α (Σύλλ. Έλευθερία) Κυπριακόν Πνεύμα, α (Π. Ε.) Φιλελεύθερος, α (Ν. Κ.) Ίρις, κ (Π. Σ.)

Μικρά Μυστικά

Μικρά Μυστικά επιθυμοϋν να ανταλλά- ζουν: τά Όνειρα π' Αλήθειαν (0) με Σκήπτρον τού Διός, Υπόδουλον Έλληνί- δα και Όδησιανούς.—ή Μία Τρελλούλα (0) με Φούλαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Ένδοξον Σοϋλι (έστειλε' έσημείωσα τό ψευδώνυμόν σου εις την Συλλογήν) Γιάν- κον Π. Ν. (μόνον που δέν έπήρες άκόμη ψευ- δώνυμον και δέν είμπορώ να σου άπαντώ εις την Άλληλογραφίαν) Παντοκράτορα (ό κληρός, ό κληρός!) Κυματοβόλον Ποσει- δώνα (χαίρω που επέτυχες λαμπρές τάς ξετάσεις) Τρελλήν Νεράϊδαν (έλαβα, ευ- χαριστώ' ναι, ό φίλος μας μου τά έγραψεν όλα) Στρατηλάτην τών Έλλήνων (στείλε μου και την άλλη φωτογραφίαν, και θά ι- δοϋμε ποιά θά πρωτοδημοσιευθᾷ) Νεαρόν Εδπατριδην (έλαβα, ευχαριστώ) Πεληναϊαν Αθηνάν (έστειλε') Διαβολάα Αθηνών (σε συγχάριω' καλό ταξείδι' ναι, είμπορείς να μου στέλλης απ' όλα) Κυματίχουσαν Κιανόλευκον (σε συγχάριω διά τό άριστά' έστειλε') Πανελληνιον Πόθον (ώραία μου περιγράφεις τόποκαλυπτήρια της προτομής τού θείου σου' ερχομαι να βαδίσης και σύ επί τά ίχνη του) Ηρωίδα της Αήμιου (έστειλε' τό γραμματάκι σου χαριτωμένο) Κάστρον Καλαμών (όχι δά' αί φωτογραφίαι τού Ηρίγκιπος που έδημοσιευσας εις προη- γούμενον φύλλον, είνε άδεντικά, τού ίδιου) Αήτητον Εϋζωνον (έστειλε') Πανελλή- νιον Αστέρρα (στέλλονται τακτικά) Έθνι- κόν Όνειρον (ναι, ό,τι έγεινεν έγεινεν και να μην επαναληφθᾷ πλέον) Νυκίταν Ι. Π. (εδιάβασα την κωμωδιαν σου και μου ήρεσε πολύ' έχη όμως πολλές ελλείψεις, ώστε ούτε να δημοσιευθᾷ, ούτε να παρασταθᾷ είμπορεί' άργότερα να την ξαναγράψης) Κερκυραϊκόν Διάβολον (έλαβα, ευχαριστώ) Θαλασσο- ποϋλι τού Στόλου (συμφωνοί) Ένδοξόν Στρατιάρχην (ή πρώτη δέν έλήφθη) Γιγαν- τομάχον Έλληνα (βραβείον έστειλε') Έ- λευθερωθεϊσαν Ήπειρον (έλαβα, ευχαρι- στώ) (Ηρωίδα Μανωλιάδας (έλήφθησαν' γράσε μου) Δεσφαινήν Φάλαγγα (έστειλε') Σύλλογον Έλευθερία (Ευχαριστώ διά τό Εσπαθώματα) Αύτόνομον Ήπειρον (έχει κάλως) Ωραϊάν Γαλάτειαν (έστειλε') Κυπριακόν Πνεύμα (όχι τόσον καλή ή Μα-

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγγράφονται: «Μαργαρίται» τού Τέλ- λου Άγρας.—«Μία εχθή» της Έρυσθραίας Σιβύλλης.—«Τό κῆμα» τού Κύματος τού Βασπόρου.—«Σκότος» τού Σκλαβομένου Έλληνας.—«Πανήγυρις τού Ήρωος τών Βολκανίων.—«Παντού τάξις» τού Καρα- μπουγιά.—«Διατί» τού Όμηρικου Ήρωος.—«Τό λαχείο» τού Ήρωος τού 1913.—«Ποντικόν συμβούλιον» τού Ναυτάκι της

Αθήναι, 38 όδός Εδριπίδου τήν 7ην Ιουλίου 1915.

ΤΑ έξις μου γράφει ή Κυπριακή Εί- κλεια: «Η πτωχή Κυπριοπούλα, την όριαν σου έσώτησα, ευχαριστεί δι- έμού και σέ, και τούς ευγενείς συνδρο- μητάς που την ύπεστήριξαν. Είνε αδύνα- τον να σου περιγράψω την χαράν που ή- σθάνθη διαν έλθετο τό φυλλάδιον. Δέν ήξευρε α' να κάμη. Τό άνοιγε, τό έδιά- βαζε λίγο, τό έφιλούσε, μ' ευχαριστούσε που την έσώτησα, και πάλιν τό έδιάβα- ζε, και πάλιν τό έφιλούσε... Σε παρα- κάλω πολύ—πολύ να εκφράσεις εις την στήλην της Άλληλογραφίας σου τάς θερμότητας ευχαριστίας της μικράς αυ- τής προς έκείνους που την ενέγραψαν, καθώς και τάς άπειρους ιδιόκας μου.»

Οί καιρός είνε δύσκολοι, Α γ ο ρ υ π ν ε Φύλαξ. Δι' αυτό πρέπει να δοξάζομεν και τόν Θεόν που εμφορούμεν άκόμη να έχομεν τακτικά έν φύλλον όκτασέλιδον. Άν δέν τελειώση ό πόλεμος, να φτηνή- ην πάλιν τό χαρτί και τά άλλα είδη, δε- κασέλιδον δέν είνε δυνατόν να γίνη. Τό ξεύρεις ότι έτελειώσε και ό ύπάρχον εις τάς Αθήνας τσίγγος και κινδυνεύο- μεν να μείνωμεν χωρίς εικόνας; Εύτυ- χώς έχω προυφθειαν διά δυό-τρεις άκό- μη μίγες. Άλλ' άν έν τώ μεταξύ δέν έλθη τό γίγνος από την Άμερικνή; Και είνε πολύ δύσκολον να έλθη, διότι τά μέταλλα κατάσχονται ως είδη πολέμου. Τι θά κάμωμεν; Άπό την Γερμανίαν θά φέρωμεν;... —Οχι. Ήρω τοϋ 1913, ή τιμωρία δέν είνε άλλη μορφή της εκδικήσεως, ούτε ή εκδικήσις είνε ποτέ αίσθια ευ- γενής. Παραδείγματα από αρχαίους ή- ρωας μη φέρης, διότι τόν παλαιόν και- ρόν έτσι ένδιμυαν. Έλεγαν μάλιστα ότι ή εκδικήσις είνε ήδονή τών θεών!! Εδ- τυχώς σήμερα επικρατούν άλλα ιδέαί. Τό δέ να φρονεύομεν Τούρκους ή Βουλ- γάρους εις τόν πόλεμον, δέν είνε ούτε εκδίκησις, ούτε καθάυτο τιμωρία; είνε άπλουσιάτη και φυσικωιάτη άμυνα.

Έλαβα και την έλλην έπιστολήν σου, Ρ ε δ ο δ α φ ν η. Ναι, πρέπει να έγεν- νήθη κανείς έν δουλεία, διά να εκτιμή τάγαθά της έλευθερίας. Φαντάζομαι με ποίαν χαράν και αγαλλίασιν βλέπετε τό- ρα εις τά Σχολεία σας να χορεύουν τούς έθνικούς χορούς, να παγγέλλουν ή να τραγουδοϋν τά ήρωικά κλέφτικα τρα- γούδια!.. Έγίνοντο και αυτά και έλ- λοισ, αλλά κρυφά, με φόβον και με κίν- δυνον. Τώρα φανερά, διάπλατα, έλευθε- ρα, υπερήφανα. Και αυτό όχι μόνον εις τά Σχολεία, αλλά παντού. Α, τί ώραία που ζήτε τώρα, έλευθεροί οι χθεσνοί δούλοι! Είπατε πολύ πιό ευτυχείς από τούς άδελφούς σας που έγεννήθησαν εις την έλευθερίαν... —Οχι, είνω, δέν ύπάρχει άλλος τρόπος, παρά να εισέλθης εις κομιάν Δραματι- κήν Σχολήν κ' επειδή εις τόν τόπον σου δέν ύπάρχουν ταύτα, προς τό παρόν πρέπει να παραιτηθής της ιδέας. Με βί- βλια αυτά δέν μανθάνονται. Στείλέ μου τό αντίγραμμόν ποήμα. Είμαι περιεο- γη να τό ιδώ.

γική Εικών) Ἑλληνικόν Ἰδεώδες (σε συγχαίρω καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃ· δι' ὅσα μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ ἐν τῇ ἐλαδίᾳ) Ρωθίων (ἔχει καλῶς) Οὐβιον Ἄνεμον (ὄχι· ἀλλὰ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς) Ἄδοντα (ὁ κλῆρος, ὁ κλῆρος!) Μέλλοντα Φοιαμβετην (στὲλλονται τακτικά) Ναντάκι τῶν Σπεσιῶν, Μαγεμένη Κυθίον, Ἰριαν, Ἐνδοξον Μαραθιωνόμαχον, Κῦμα τοῦ Ἰονίου, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7ην Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές,

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 15οῦ Διαγωνισμοῦ Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Σεπτεμβρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

388. Δεξιόγραφος

Στὰ πόδια θεᾶς
Πολλὰ ζήτη εἰχνοῦ,
Κ' ἀρχαῖαν εὐδὴς
Ἐξήλισσαν δειγνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐβίου Ἀνέμου

389. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτον μου ἄνωγομία,
Τὸ δεύτερον ἀρηνητικόν.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε μία
Νῆσος τῶν πρῶν τουρκικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους

390. Μεταγραμμاتیμος

Ἄν ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα
Ἀπὸ ζῶν φορηγόν,
Φανερῶντες ἐν τῷ ἄμα
Ἐνα ἔμπορον μικρόν,

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μαρούδα

391. Τονόγραφος

Ἐπίθετον θὰ εἶμαι
Ὅς ἔγω ἀν μ' ἀφίσης,
Καὶ ποταμὸς θὰ γίνω
Ἄν μὲ ὄξυτονίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τῶν Βαλκανίων

392. Δίξυγον

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Νάντικαστασθαβοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγινώσκωνται: ὄριζοντίως, ἄνω ἀρχαία βασιλοῦσαι, κάτω ζῆθος τοῦ ἀγροῦ. Καθέτως δὲ κατὰ σειράν: Ρωμαῖος αυτοκράτωρ, μέγα προτέρημα, πτηγόν λιμναῖον καὶ μεγάλωνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ροδόδωφνης

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: **5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23**) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10, διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: **1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24**, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,6ος, 10ος, 13ος ἐξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1914)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσὸς φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδετος 3,50, χρυσ. 6.50 διὰ τὸ Ἐξωτερ.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσὸς φρ. 10.

393—397. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματός ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματίμου, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μῆλος, ὄνος, πόσις, τέμμα, Κάσιος.

398. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Ἀκρωτήριο — ἀκρωτήριο = πρόσθεσις + (Κένταυρος—μετοχή) = μέλος τοῦ σώματος. Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Ὄνομα δακτύλου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιτέχρον Φειδίου

399. Τριπλή Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐκεῖνον ποῦ ὑπῆρχε πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου· τὰ δευτέρω γράμματα μίαν αἰώνιον πόλιν καὶ τὰ τρίτω αἰγύπτιον θεόν.

1, Χρῆσιμον εἰς τοὺς ζωγράφους. 2, Ἐπίθετον, λεγόμενον συνήθως διὰ καρπούς. 3, Ἐπίρημα τρόπου. 3, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρειδος τῆς Ἀχαϊότητος

490. Ἑλλειψοσύνφωνον

εω-ω

401. Γρίφος

εὐ
εὐ πυχ, εὐ εὐ αἰεῖ
εὐ πυχ, εὐ
εὐ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σενοκρατουμένης Κύπρου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαθῶν ἐλήφθησαν ἀπὸ 1—7 Ἰουλίου

- ΑΘΗΝΩΝ. Κοῦλα Α. Κονταρίνη, Ἐμμ. Κ. Οἰκονομίδης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Ἀσπασία Α. Πολυμενοῦ, Δημ. Σ. Πετροπούλου, Λυδία Λίθου, Δημ. Κωνστ. Κυριακίδη, Κωνστ. Π. Κουτσή, Ρομφελιστά, Ἀχαϊκὸς Ἀστήρ, Ἰουλίτα φιλική, Ταναργαία, Ἀλεξ. Σπ. Δράκος, Ἄνθ. Ασουράδος.
ΒΕΛΚΑΣ. Ἡρώς τῆς Ἀθῆνων.
ΒΕΛΛΟΥ. Κωνστ. Ραυτοπούλου.
ΒΟΥΛΥ. Γεώργ. Γ. Ἡλίας, Εὐάγ. Ζερμυλίδης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Σπ. Α. Μῆμος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Ἀσπύνης.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Πέτρος Γ. Βιτωλιάνος, Ἡρώς τῆς Μαγυλιάνου.
ΚΑΛΑΜΩΝ. Μ. Α. Στασινοπούλου.
ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ. Ἰωάν. Ν. Πλατση.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Ὁδὸν Α. Ἀργυρός, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Γεράς. Παραμυθιώτης, Ἀλεξάνδρος Σπενδόρος.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ. Ἰωάννα Σ. Κοσμητάτου.
ΛΑΜΙΑΣ. Κωνστ. Χρ. Ἐλμασσάνος.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Γεώργ. Γ. Κουμουλάς, Σπ. Π. Λαμιακῆς, Νικήτ. Κ. Δουμάκης, Ἀδελφοὶ Ἀθ. Νίτη, Ἀδελφοὶ Γαλανοῦ, Ἀγ. Παπαγγελῆς, Ν. Π. Κατσούλης, Ν. Η. Κουτουμάνος, Μιχ. Πετράς, Ἄντωνία Σπ. Βουτυρά, Ἀδελφοὶ Λουμπροπούλου.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Στ. Ἀντωνιάδης, Ἄντ. Ν. Παβέλλος.
ΟΔΗΣΣΟΥ. Ὄνειρα κ' Ἀληθεύσαν, Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.
ΠΑΛΛΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Θ. Βασιλειάδης.
ΠΑΤΡΩΝ. Μικρὴ Εὐανθούλα, Κίτσος Α. Κονταΐδης, Λέων, Παν. Σ. Καραμάλης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Βασ. Α. Μάκτας, Γ. Μιχαλάκος, Δημ. Λεβιτῆς, Ἀχιλ. Γ. Ασσωνικιανός, Κων. Ἀνδρού, Ἀλεξ. Ἀθ. Οἰκονομίου.
ΠΙΛΑΙΟΥ. Ροβῆτος.
ΣΠΑΡΤΗΣ. Γεώργ. Γ. Λεῶπουλος, Ἐλένη Γ. Λεῶπουλου.
ΣΥΡΟΥ. Ἀγγελικὴ Σ. Σίδερη, Ἀγγέλ. Πικροδημήτρη.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Ἰνδαλμα τῆς Τριπόλεως, Βαλάνθοφατος Ἀχιλῆς.
ΥΔΡΑΣ. Γ. Π. Ἀρμυράνης, Ἀθανασία Ράλλη, Ἐλένη Γ. Ἀρμυράνη, Νικ. Γ. Βάτης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Δημ. Β. Κόκκας.
ΨΑΦΟΥΡΓΟΥ. Ἄνδρ. Α. Ἠλιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: **ΔΗΜΗΤΡ. ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΙΑΔΗΣ** ἐν Κεφίτῳ, **ΓΕΡΑΣ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗΣ** ἐν Κερκύρῳ καὶ **ΝΙΚΟΛΑΟΣ. Π. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ** ἐν Λαυρεῖῳ, οἱ ὅσοι, ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἀγορᾶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰουλιανῆος τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένουτοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προσηγουμένον ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λπ. 25
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ		
ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879			
ΔΙΕΓΘΥΝΤΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ			
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ			
Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουλίου 1915			
Ἐτος 37ον.—Ἀριθ. 33			

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἐνα μαλακὸν πλατύφυρον καπέλλο ἀπὸ γκρίζο κατὰ τοῖς συνεπλήρωσιν τῆν ἔνδυμασίαν αὐτήν, ἢ ὅπου συνεδύαζε τὴν μάταν τῆς πόμπα κ' μετὰ τὸ παριζιάνικο σί κ.

Ὁ Ραούλ ἐκάθησε δίπλα εἰς ἓνα τραπέζιν καὶ ἐκύτταξε μετὰ περιέργειαν τὸν παράδοξον κῆτον γκώστον. Ἐπαύει μετὰ ἀφῆλειαν μεγάλου κυρίου ἓνα παιρνίδι ποῦ ἐφαίετο ἀκριθῶν, διότι καθεστὸν φέρων πρὸ ἔχων, ἔστρωχεν ἐμπρός τοῦ ἀπαθῶς, μετὰ ἀδιαφορίαν ὁγκώδεις δέσμας χαρτονομισμάτων, τὰς ὁποίας ἤρπαζον ἀμέσως τὰ μαῦρα χεῖρα τῶν συμπαικτῶν τοῦ

Ἐξῆφα ὁ νέος ἐσηκώθη καὶ εἰς ἀφῶγον γαλλικὴν εἶπε:

—Φθάνει!.. Δὲν παίζω πιά!

Εἰς μάτην οἱ σύντροφοὶ τοῦ τὸν παρώτρυναν καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ παιρνίδι. Ὁ Δὸν Κάρολος—ἔτσι ὠνομάζετο ὁ νέος—τοὺς ἐστρέφεν ἀποτόμως τὴν σάκην καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ κυλικεῖον, ὅπου ἐστηρίχθη εἰς μίαν στάσιον ἄλκιως κομμοτάτην.

Οἱ Ἴνδοι, θάλλοντες ὅτι δὲν εἶχον πλέον νὰ βγάλουν τίποτε ἀπὸ τὸν παίκτην ποῦ ἐγύδυσαν, ἐσηκώθησαν κ' ἐφυγαν λέγοντες:

—Ὅρεβουάρ, Δὸν Κάρολε! Ἀλλή φορὰ θάχῃς περισσότερη τύχη!

μας χωρὶς νάποκριθῇ κ' ἔστειλε μετὰ τὸ χεῖρ εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ εἰς χειρτισθῶν φιλικὸν καὶ προστατευτικὸν.

Ἄν Κάρλος ἐπέμπαζε στηριζόμενος εἰς τὸ παγκάρι τοῦ μπαρ καὶ καμίζιον ἓνα εὐδὸς σιγαρέττων τῆς Ἀνατολῆς.

Ο χαρτοπαίκτης

Ἄν Κάρλος ἐμείνα μόνος μ' ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, ἡσθάνθη ἐπιθυμίαν νὰ τοῦ διηλέσῃ.

Ἄν Κάρλος ἐπέμπαζε στηριζόμενος

Ἐσκώτισε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καμιά εἰκοσαριά πέρδικες...

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλίτερος σύντροφος—τὸ δροσιτικώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἔχομεν μίαν μεγάλην συλλογὴν τοιούτων δανυσιῶν Τόμων, ἕκαστος τῶν ὁποίων τιμᾶται ἀπὸ 1 δραχμῆς μέχρι 10. Συμβουλευθῆτε τὸν Τιμοκατάλογον ποῦ δημοσιευθῆ πολλὰκις εἰς τὸ ἐφετεινὰ φύλλον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας σας, διὰ νὰ ἐξασφαλίσετε ἐν ὧραιον, ἀπολαυστικὸν καὶ ὠφέλιμον Καλοκαίρι.